Tunnelmia Pittsburghin G20-protesteista

CrimethInc.

Tämä on raportti paikan päältä G20-kokouksen ensimmäisestä päivästä Pittsburghissa torstaina 24. syyskuuta. Siellä koettiin melkoisesti päättäväistä vastarintaa ja yhteenottoja – ehkä enemmän kuin missään anarkistisessa mobilisaatiossa Pohjois-Amerikassa viimeisen viiden vuoden aikana. Tämä hätäisesti kasattu selvitys kuvailee olosuhteet, yrittää välittää päivän tunnelman, sekä nostaa esiin muutamia alustavia kysymyksiä.

Päivän perustarina oli seuraava: mielenosoittajat yrittivät päästä kokouspaikalle, mutta poliisi sulki heidän tiensä voimalla. Lopulta mielenosoittajat lähtivät toiseen suuntaan ja kulkivat Pittsburghin asuinalueiden ja ostoskorttelien halki. Poliisi hyökkäsi mielenosoittajia vastaan ja omaisuuteen kohdistettu tuhoaminen kiihtyi näiden hyökkäysten seurauksena. Konflikti huipentui opiskelijoiden ja poliisin väliseen selkkaukseen, jonka aikana musta blokki hajotti liikekorttelin.

Tämän kaiken voi tulkita oikeutettuna kostona poliisin tekemälle murhalle Lontoossa viime kevään G20-kokouksen aikana; mutta tämä merkitsee myös militantin katuvastarinnan selviytymistä Obaman aikakaudelle.

Koskaan tuntunut näin eloisalta

Kapitalistisen arkipäivän monotoniassa on helppo unohtaa että voimme neuvotella suhteemme todellisuuteen. Kadut ovat kasvotonta liikennettä varten; väkijoukot ovat persoonattomia kokouksia, joissa muukalaiset jättävät toisensa huomiotta; ikkunat ovat kauppatavaroiden esittelyä varten, tai ulostuijottamista varten kun odotamme työvuorojen tai oppituntien päättymistä; pankkien tai pikaruokapaikkojen ulkopuolella olevat koristekivet ovat liikkumattomia esineitä, joissa ei ole mitään kiinnostavaa tai mahdollista.

Kun tämä kaikki häiriintyy ja tuntematon avautuu edessämme jokaisessa hetkessä, maailmasta tulee taianomainen paikka. Osoittautuu että meidät on tehty toisenlaista maailmaa varten, ja hädin tuskin tulemme toimeen nykyisessä. Maailmoja vaihtaessamme siirrymme pahoinvoinnista ja kurjuudesta uskomattomaan riemuun ja nautintoon: lopultakin tunnemme olevamme kotonamme omassa kehossamme, omassa ympäristössämme. Kun kuljemme katua yhdessä, sen sijaan että ajaisimme sitä kukin erikseen; kun taistelemme poliisia vastaan tai juoksemme heiltä karkuun, sen sijaan että alistuvasti hyväksyisimme niiden auktoriteetin, heräämme eloon.

Mitkään sanat eivät voi kuvailla tätä kokemusta, mutta se on todellista ⊠ yksi päivä sitä on todellisempaa kuin vuosikymmenet vuokrasopimuksia, parkkisakkoja, palvelualoja ja baari-iltoja.

Jännite kasaantuu

Ensimmäiset ulkopaikkakuntalaiset anarkistit saapuivat Pittsburghiin hermostuneina. Mielenosoitukset vuosi sitten Demokraattien ja Republikaanien puoluekokoustenedustalla oli ollut lähestulkoon ainoa anarkistien massamobilisaatio puolen vuosikymmenen aikana, ja niitä tuskin voi pitää kiistattomina menestyksinä. Monet anarkistit ympäri maata vaikuttivat suhtautuvan epäillen massamobilisaatioihin, mukaan lukien monet sellaiset jotka ilmoittivat tulevansa Pittsburghiin.

2008 puoluekokousmielenosoituksiin loppuneen sodanvastaisen kauden aikana poliisit ovat vakiona olettaneet viiden prosentin mielenosoittajista olevan ⍰pahoja omenoita⍰. Pidätysarviot on tehty tämän mukaan. Mutta tällä kertaa poliisi sanoi odottavansa kolmea tuhatta mielenosoittajaa, ja ilmoitti valmistautuvansa tuhanteen pidätykseen. Näin ollen pahojen omenoiden määrä olikin 33%. Poliisin pidätysarviot ennen viimevuotista Republikaanien puoluekokousta oli osunut kohdalleen ⍰ tarkoittiko se sitä että käytännössä jokainen G20 protesteihin osallistuva anarkisti voisi odottaa joutuvansa pidätetyksi?

Kaiken huippuna kerrottiin että Pittsburghin vankiloista vapautettaisiin 100-200 ⍰väkivallatonta⍰ vankia, jotta saataisiin tilaa mielenosoittajille. Tämä tietenkin voidaan jo itsessään laskea mielenosoitusten voitoksi, mutta tuohon aikaan se kuulosti huolestuttavalta.

Kaupunki ilmoitti laittavansa kaduille noin 4000 poliisia ja kansalliskaartin sotilasta. Pittsburghin keskusta oli käytännössä sotilasmiehityksen alla, kun rynnäkkökivääreillä varustautuneet sotilaat miehittivät tiesulkuja helikoptereiden pyöriessä yläpuolella.

Poliisin tekemä ahdistelu kasvoi viikkoa ennen kokousta, kun virkavalta teki ratsioitapaikallisiin asuinkollektiiveihin, joiden asukkaiden oletettiin olevan anarkisteja. Viime vuoden republikaanien puoluekokouksen alla tehtiin useita aggressiivisia ratsioita ja ennaltaehkäiseviä pidätyksiä, ja niihin verrattuna nämä ratsiat olivat lievempiä, mutta nostivat silti esiin pahoja muistoja. Lisäksi poliisit takavarikoivat Seeds of Peace -bussin, jonka tarkoitus oli tarjota ruokaa mielenosoittajille.

Tiistaina iltapäivällä järjestettiin mielenosoittajien piknik Friendship -puistossa. Porukkaa oli vähän, vaikkakin paikalliset vakuuttivat kuinka torstaina väkeä tulisi enemmän. Vaikutti siltä että osa kokouksen alle suunnitellusta toiminnasta ei tulisi toteutumaan. Indymedian toimittajat valittelivat kuinka heillä ei ole mitään tekemistä. Syyskuun 21.-23. päiville suunniteltu ilmastokokous (samaan aikaan pidettiin kansainvälinen hiilikonferenssi) vaikutti huonosti organisoidulta. Kukaan ei tiennyt mitä odottaa seuraavaksi.

Myrskyn aattona

Keskiviikkona 23. syyskuuta, joidenkin bloggaajien valittaessa tylsyydestä, anarkistit ja muut mielenosoittajat tohisivat seuraavan päivän valmisteluissa. Kuinka paljon ihmisiä tulisi luvattomaan mielenosoitukseen Arsenal -puistosta puoli kolmelta iltapäivällä? Sulkisiko poliisi mielenosoituksen puistoon, vai hyökkäisivätkö ne mielenosoitusta vastaan myöhemmin kadulla?

Jotkut olivat huolissaan siitä että suunniteltu marssireitti olisi katastrofi; Arsenal -puiston ja kokouspaikan välillä oleva kolme kilometriä pitkä käytävä kulkisi joen ja kallion välissä. Siinä olisi vain muutama rinnakkainen katu, sekä pitkiä alueita ilman ulospääsyjä. Se vaikutti täydelliseltä reitiltä väkijoukkojen sulkemista varten. Seutu on harvaan asutettua, paljon tyhjiä piikkilanka-aitojen reunustamia tontteja; kaksikymmentä korttelia kokouspaikan ulkopuolella olevalta ostosalueelta. Tuhannet poliisit kykenisivät tietenkin sulkemaan ja massapidättämään mielenosoituksen. Toisaalta taas monet mielenosoittajat olivat vahvasti sitä vastaan että mielenosoitus kulkisi itään, poispäin kokouspaikalta. He perustelivat kantaansa sillä että tällöin miele-

nosoitukselta puuttuisi selkeä viesti, ja se saattaisi aiheuttaa jännitteitä matkan varrelle osuvien asuinalueiden työväenluokkaisiin asukkaisiin.

Pittsbughin pinnanmuodot ovat haasteelliset kalliot, jyrkät rinteet ja rotkot pilkkovat kaupunkia niin että monien asuinalueiden välillä on vain harvoja reittejä. Keskustan pohjoisosa, josta mielenosoituksen oli tarkoitus alkaa, on selvästi erillään eteläisestä osasta, jossa sijaitsee monet merkittävimmistä yliopistoista ja ostosalueista. Mikä tahansa reitti, kulkipa se sitten kohti kokousta tai poispäin siitä, pitäisi sisällään useita erilaisia riskejä. Jotkut anarkistit odottivat vain muutamaa sataa osanottajaa. Niin pientä joukkoa poliisin olisi verrattain helppo hallita.

Epävarmuus vain kasvoi kun keskiviikkoillan keskustelutilaisuus onnistuttiin hädin tuskin viemään läpi poliisihäirinnän keskellä; osanottajien täytyi hajaantua kun mellakkapoliisi ja siviilipukuiset poliisit saartoivat tapahtumapaikan. Helikopterit ja poliisiautot pyörivät ympäri kaupunkia koko yön.

24. syyskuuta 2009

Opiskelijoiden mielenosoitus saapui Arsenal -puistoon noin kahden aikaan iltapäivällä. Puoli tuntia myöhemmin puistossa oli yli tuhat ihmistä. Tämä oli merkittävästi erilainen tilanne kuin mitä jotkut ulkopaikkakuntalaiset osanottajat olivat kuvitelleet.

Kaikki muuttuu siinä vaiheessa kun osanottajien määrä ylittää tietyn kriittisen pisteen. Korttelinväliä pidemmälle levittäytyvää väkijoukkoa on paljon vaikeampi sulkea karsinaan; vaikka poliisi pystyisi saartamaan niin suuren joukon ihmisiä, niiltä saattaa puuttua ajoneuvoja ja tilaa kaikkien kiinniotolle ja kuljettamiselle. Suuremmissa väkijoukoissa yleensä esiintyvä osanottajien laajempi moninaisuus saattaa myös estää poliisiväkivaltaa. Ja vaikka sekä poliisi että mielenosoittajat voivat tehdä konkreettisia suunnitelmia muutaman sadan hengen luvattoman mielenosoituksen suhteen, tietyn kynnyksen jälkeen mikään suunnitelma ei voi kattaa kaikkia ennalta arvaamattomia tekijöitä, joita seuraa siitä kun niin monet ihmiset toimivat omaehtoisesti samaan aikaan.

Tätä kielikuvaa voitaisiin laajentaa kuvailemaan kokonaisia liikkeitä. Niin pitkään kun ne pysyvät pieninä, ne voivat olla ennalta arvattavia ja rajoittuneita; mutta tietyn laajenemispisteen jälkeen niiden energia ja moninaisuus ruokkivat palautuskierrettä, joka tuottaa yhä enemmän energiaa, moninaisuutta ja laajenemista. Anarkistit Yhdysvalloissa eivät ole tottuneet organisoimaan tapahtumia joihin osallistuu yli tuhat ihmistä; joskus tuntuu siltä että epäröimme edes yrittää, oli kyse sitten mielikuvituksen puutteesta tai pelosta joutua välittömästi poliisin karsinaan. Tämä saattaa edesauttaa marginalisoitumistamme. Kokemus yhdessäolosta niin suurella joukolla Arsenal -puistossa ja Pittsburghissa pitkin päivää oli outoa ja jännittävää.

Suuri kunnia kuuluu Pittsburgh G20 Resistance -projektille, joka teki kovasti töitä torstain mielenosoituksen eteen. Kaduilla nähty onnistuminen olisi ollut vaikeaa tai mahdotonta ilman näin suurta ihmisjoukkoa. Jotkut anarkistit pelkäsivät että oli virhe järjestää luvaton mielenosoitus niin että se ei tapahdu samaan aikaan muiden tapahtumien kanssa; suoran toiminnan päivät vuosien 2000 ja 2004 Republikaanien puoluekokouksissa olivat epäonnistuneet, kun taas protestit Seattlen WTO -kokousta ja viime vuoden Republikaanien puoluekokousta vastaan onnistuivat koska samaan aikaan tapahtui useita mielenosoituksia. Mutta, aivan kuten pittsburghilaiset olivat vakuuttaneet, osoittautui hyväksi asiaksi että muuta toimintaa ei ollut luvassa kokouksen ensimmäiselle päivälle: se tarkoitti sitä että luvaton mielenosoitus keräsi yhteen kaikki jotka halusivat vastustaa G20:tä, antoi oikeutuksen suoralle toiminnalle ja osallisti useista eri taustoista tulevia ihmisiä. Eräs toveri kertoi huomanneensa jo varhain, että tunnettu sodanvastustaja Cindy Sheehan käveli hänen vieressään keskellä mustaa blokkia.

Ensimmäinen liike

Niin suuri kuin väkijoukko olikin, puistosta lähteminen näytti silti vaaralliselta mellakkapoliisi sulki puiston vieressä olevan kadun, ja vaikutti siltä että ne pystyisivät sulkemaan myös muita puistosta lähteviä katuja minä hetkenä hyvänsä. Pian puoli kolmen jälkeen pieni joukko lähti liikkeelle, ja väkijoukon loppuosa täytti hitaasti kadut heidän takanaan.

Pian ilmeni hajaannusta marssireitin suhteen. Pieni mutta energinen musta blokki suuntasi itään, poispäin kokouspaikasta kohti ostos- ja asuinalueita. Toiset huusivat heidän olevan menossa väärään suuntaan ja ohjasi toisia lounaaseen kohti kokouspaikkaa, joidenkin sanottiin huutaneen Älkää tarttuko syöttiin! – jolla saatettiin väittää että itään menijät olisivat olleet soluttautujaprovokaattoreita. Lopulta musta blokki kuitenkin palasi kokouspaikkaa kohti kulkevaan väkijoukkoon.

Mielenosoitus ehti tämän jälkeen kulkea vain muutaman korttelin verran ennen kuin se törmäsi vahvaan poliisimuuriin. Kovaäänisestä kuului ennalta nauhoitettu hajaantumiskäsky, jota säesti kyynelkaasuammusten paukahdukset; tämä aavemainen tilanne toistui päivän mittaan kerta toisensa jälkeen erilaisissa tilanteissa, ja antoi oman orwellilaisen ilmapiirinsä kaikkiin yhteenottoihin poliisin kanssa. Näin suuressa väkijoukossa takana olijoiden oli vaikea sanoa mitä edempänä tapahtui; näky ja haju matkan päässä olevasta kyynelkaasusta riitti siihen että monet lähtivät sivukaduille. Joitain anarkisteja tuli sivukaduilta roskalaatikoiden kanssa. Heidän edessään mäen alaosassa oli toinen linja sotilasajoneuvoja ja mellakkapoliiseja, jotka ampuivat kyynelkaasua ja yrittivät ajaa mielenosoittajia takaisin armeijan ääniaseella joka kuulosti hieman auton varashälyttimeltä.

Lukija voi kuvitella tarinasta animistisen version, jossa roskikset, nuo pitkään anarkistiseen elämäntapailuun rikoskumppanuudesta syytetyt, astuvat ulos sosiaalisesta roolistaan liittyäkseen sosiaaliseen sotaan. Ilmainen ruoka, jopa silloin kun sitä jaetaan Ruokaa Ei Aseita -tyyppisten projektien kautta, ei riitä haluamme vapauden, ja niin haluaa myös roskis, ja se saa liikevoimaa rullatessaan mäkeä alas, yksin ja mahtavana, suoraan pahaa aavistamattomiin poliiseihin.

Tämän jälkeen seurasi kaaosvaihe, kun marssin eri osat yrittivät päästä eteenpäin joutumatta poliisin karsinoihin. Haastetta lisäsi kaoottinen ilmapiiri, se että monet ryhmät olivat jo hukanneet toisensa, ja monien mielenosoittajien heikko tuntemus alueesta

Tällaisessa tilanteessa, jossa paineensietokyky joutuu koetukselle, päätökset tapahtuvat anarkistisesti, eikä välttämättä sanan parhaassa merkityksessä. Äänestäminen niin iljettävänä kuin monet meistä sitä pitävätkin tai konsensuspäätöksenteko ei ole mahdollista. Sen sijaan tilanne on ikään kuin sadat ihmiset kollektiivisesti käyttäisivät Ouija-lautaa, jossa kaikki heidän yksilölliset liikkeensä tietoiset tai tiedostamattomat törmäävät tai yhdistyvät toisiinsa, muuttuvat joksikin erilaiseksi ja oudoksi, jopa yliluonnolliseksi. Henkilöllä tai ryhmällä saattaa ajoittain olla vaikutusta, esimerkiksi silloin jos metelin päältä kuuluu yhden henkilön huuto: VASEMMALLE!!! Huutaja saattaa tietää tasan tarkkaan mitä on tekemässä, tai hän saattaa olla poliisi; yleensä sitä kuulee niin monia ristiriitaisia ohjeita, että järkiperäisen valinnan tekeminen on mahdotonta. Väkijoukko ryntää yhteen suuntaan, sitten toiseen. Jollakin saattaa olla henkilökohtaisia tavoitteita, mutta koska tilanne vaihtuu jatkuvasti sen mukaan mitä toiset tekevät ja minne menevät, usein käy niin että ei voi vain keskittyä toteuttamaan omaa ohjelmaansa. Tämä saattaa selittää itsensä menettämisen tunteen jota sekä mellakoijat että psykologian professorit ovat kuvailleet; se on vain nopeatahtinen mikrokosmos tavasta jolla yksilöt taistelevat tehdäkseen omaa historiaansa äärimmäisen pieninä osatekijöinä paljon laajemmassa yhteiskunnassa.

Näitä tapahtuvia edeltävien stressaavien keskustelujen rooli ei näin ollen voi olla tapahtumakulun tarkka suunnitteleminen, vaan pelkästään osanottajien totuttaminen joihinkin kysymyksiin ja mahdollisuuksiin.

Toinen liike

Jotkut mielenosoittajat pysyivät samoilla kulmilla yli tunnin, ilman että he koskaan pääsivät paria korttelia pidemmälle lounaaseen, sillä joka käänteessä poliisi onnistui sulkemaan reitin. Toinen osa mielenosoittajia, noin 200 henkeä, alkoi hitaasti liikkua pois paikalta, ja palasivat itään pikkukatuja pitkin, eikä poliisia hetken päästä enää näkynyt. Monet alueen asukkaista, etenkin köyhempi väki, tulivat ulos osoittamaan tukeaan mielenosoittajille. Marssijat etenivät hiljalleen itään Liberty Avenuelle ja sitä pitkin kohti Bloomfieldin kaupunginosaa. Päivän tapahtumia voi tarkastella myös prosessina, jossa ajatus kulkemisesta itään poispäin kokouspaikalta vaikutti pikku hiljaa paremmalta idealta. Alkuun osanottajat olivat suoraan torjuneet sen mielenosoituksen päämäärien vastaisena; perääntyvä joukko kuitenkin hyväksyi sen vastahakoisesti väistämättömänä, joskaan ei kovin haluttavana vaihtoehtona.

Liberty Avenuella vastaan tuli ostosalue täynnä pieniä ravintoloita, baareja ja pankkeja. Mielenosoitus oli hämmästyttävän maltillinen tässä kohtaa, etenkin kun otetaan huomioon että lähistöllä ei ollut poliiseja. Ehkä on totta että omaisuuden tuhoaminen tapahtuu pitkälti reaktiona poliisiväkivaltaan, saattaa jopa olla että myös insurrektionisteiksi itseään kutsuville on helpompaa hajottaa paikkoja poliisin kanssa käytävän yhteenoton vaaratilanteessa kuin virkavallan täydellisen poissaolon aikana. Joka tapauksessa, omaisuuden tuhoamista ei käytännössä esiintynyt kunnes lopulta kadun toisella puolella ollutta pankkia vastaan hyökättiin.

Poliisiautoja ilmestyi lopulta marssin perälle; ne eivät tehneet mitään ennen kuin edestä tulleen ambulanssin sireenejä luultiin vahingossa poliisin vahvistuksiksi, minkä seurauksena väkijoukko panikoi ja alkoi hajaantua tai siirtyä jalkakäytävälle. Poliisi otti aloitteen itselleen ja mielenosoitus hajotettiin.

Samaan aikaan poliisi teki ratsian toimistoon, josta käsin ylläpidetiin katujenkommunikaatiota. Yhdestä pidätetystä vaaditaan kirjoitushetkellä takuita 30 000 dollaria, toisesta 5000. Kännyköihin pohjautuva kommunikaatiojärjestelmä jatkoi kuitenkin toimimistaan.

Kolmas liike

Tässä vaiheessa kello oli melkein neljä iltapäivällä. Puhetta oli ollut Friendship -puistosta mahdollisena uudelleenkokoontumisen paikkana, ja Twitterissä alkoi kiertää viestejä kokoontumisesta sinne. Liberty Avenueta pitkin kulkeneen marssin osanottajat olivat jo valmiiksi lähellä, ja puistoon alkoi pikku hiljaa valua ihmisiä lännen umpikujista

Pian väkijoukko oli muutaman sadan hengen kokoinen. Jotkut paikalla olleista eivät olleet odottaneet päivän tapahtumien menevän niin pitkälle kuin mihin ne olivat jo menneet. Nyt he olivat innostuneet kokemuksesta lähteä kaduille yhdessä, mutta he eivät olleet vielä tyytyväisiä.

Toisin kuin aiemmin päivällä, yleinen konsensus tuntui nyt olevan siinä ettei ole mitään järkeä yrittää mennä länteen kohti kokouspaikkaa, vaan sen sijaan tulisi suunnata kaakkoon kohti Shadyshiden ja Pohjois-Oaklandin kalliita kauppakortteleita. Se oli silti uhkarohkea ehdotus, sillä Bloomfieldistä □ missä puisto on □ voi päästä niihin vain muutamaa siltaa pitkin.

Eikä poliisikaan ollut enää keskittynyt vain länteen. Nyt niitä alkoi kerääntyä puistoon ja sen lähistölle. Ennen kuin virkavalta sai tilanteen hallintaansa, uusi mielenosoitus lähti liikkeelle etelään kohti Millvale Avenuen ja Libertyn risteystä. Millvale Avenue kulkee Libertyn ohi ja ylittää pitkän sillan Pohjois-Oaklandiin; mutta silta olisi helppo tilaisuus poliisille katkaista mielenosoi-

tus, ja risteykseen alkoi jo kerääntyä poliiseja. Suuri osa mielenosoituksesta jatkoikin Libertyä itään, samoilta kohdin joissa mielenosoitus oli hajaantunut tuntia aiemmin. Lähistöllä ollut pankki menetti ikkunoita.

Toinen ryhmä onnistui ylittämään Millvalen sillan Pohjois-Oaklandiin, jossa hajotettiin BMW -autokaupan ikkunat, ja pelattiin hellittämätöntä kissaa ja hiirtä poliisien kanssa. Alueelta otettu videokuva näyttää kuinka maastopukuiset miehet sieppaavat mielenosoittajan tunnuksettomaan autoon.

Samaan aikaan loput mielenosoituksesta jatkoi Libertyä alas, alkuun riittävästi poliiseja edellä. Tässä vaiheessa nopeus oli keskeistä. Jos mielenosoitus olisi liikkunut yhtään hitaampaa, sillä olisi selvästikin ollut vakavia seurauksia osanottajille; jos se olisi liikkunut nopeammin, homma olisi voinut toimia paremmin. Tästä huolimatta jotkut osanottajat huusivat ⊠Kävelkää!⊠ toiset taas, selvillä uhkaavasta vaarasta, huusivat ⊠MENKÄÄ!⊠ tai, hieman vastuullisemmin, ⊠Hölkätkää!⊠

Mielenosoitus kääntyi lounaaseen Baum -bulevardille kohti Pohjois-Oaklandia; paikalle tuli mellakkapoliiseja, jotka yrittivät ottaa alueen hallintaan ja hyökkäsivät mielenosoittajia vastaan. Mielenosoituksen etuosa oli ehtinyt jo poliisirivistöjen toiselle puolen, mutta jotkut kääntyivät takaisin puolustamaan tovereitaan ja heittivät poliiseja kivillä ja muilla esineillä. Poliisi vastasi ampumalla papupusseja, mikä aiheutti loukkaantumisia mielenosoittajien puolella. Samaan aikaan hieman edempänä mielenosoittajat raahasivat ison pätkän verkkoaitaa tukkimaan tietä poliiseilta.

Muutamia sekunteja myöhemmin mielenosoitus jatkoi Baumia pitkin, tällä kertaa juosten. Boston Market -ravintola sattui kohdalle, mielenosoittajat olivat raivoissaan poliiseille, ja kivisade hajotti paikasta kymmenen ikkunaa. Valitettavasti sisällä oli asiakkaita, jotka pakenivat ikkunoiden edestä; ei kuitenkaan ole viitteitä siitä että kukaan olisi loukkaantunut.

Mielenosoittajat ylittivät täyttä vauhtia Pohjois-Oaklandiin vievän sillan. Toisella puolella pankki ja Kentucky Fried Chicken -pikaruokapaikka menettivät ikkunoita, ja mielenosoittajat alkoivat hajaantua pienempiin ryhmiin ja kadota, tietoisena siitä että poliiseja oli tulossa kaikista suunnista.

Seuraavien tuntien ajan Pohjois-Oakland oli täynnä panssaroituja ajoneuvoja ja mellakkapoliiseja, jotka kuljeksivat ympäriinsä ja sulkivat alueita ilman mitään näkyvää syytä. Kun joku saa allergisen reaktion, usein negatiivisia vaikutuksia ei aiheuta myrkky itsessään, vaan kehon reaktio siihen. Samaan tapaan anarkistien verrattain pienet tempaukset provosoivat suhteettoman räjähtävän vastauksen poliisilta. Poliisiautojen ja sotilasajoneuvojen letka ilmestyi kaikkialle mistä luvaton mielenosoitus oli kulkenut; poliisien tiesulut sulkivat liikenteen kaikkialta mistä oli rikottu ikkunoita. Koko illan saattoi kuulla kuinka kadunkulmissa ja paikallisbusseissa olleet pittsburghilaiset tuomitsivat poliisin läsnäolon, kokouksen aiheuttamat häiriöt, sekä johtajiensa tekopyhyyden.

Neljäs liike

Pittsburghin yliopistolla Oaklandissa väkeä alkoi kokoontua radikaaliin kulttuuritapahtumaan. Poikkeuksellisen innostavan puhujan esityksen aikana tuli uutinen siitä että poliisi on tekemässä ratsiaa Wellness Centeriin, jossa loukkaantuneita ja traumatisoituneita mielenosoittajia hoidettiin. Myöhemmin kävi ilmi että poliisi ei varsinaisesti ratsannut tilaa, vain uhkasi sitä; joka tapauksessa, tässä vaiheessa kukaan ei olisi ollut yllättynyt mistään poliisin väkivallasta.

Lähistölle oli kokoontunut opiskelijoita. Poliisi päätti tukahduttaa kokoontumisen kovalla kädellä, tavallinen sähköinen hajaantumiskäsky ja kyynelkaasua, mutta se vain keräsi paikalle

enemmän mielenosoittajia ja sivustakatsojia, ja pian väkijoukossa oli tuhatkunta ihmistä. Raporteissa kerrotaan t-paitoja kasvojensa eteen sitoneiden opiskelijoiden huutaneen humalaisia iskulauseita, paikalta otettu videokuva näyttää opiskelijoita huutamassa myös selvemmin poliittisia iskulauseita.

Pian iltakymmenen jälkeen yliopiston lähettyville – Forbes Streetille Atwoodin ja Oakland Avenuen väliin – kokoontui reilun sadan hengen musta blokki Bash Back! -teemalla. Joukko kaatoi vajaat kymmenkunta roskalaatikkoa risteysten tukkeeksi ja kaikki korttelissa olleet yhtiöiden liikkeiltä vaikuttaneet tilat menettivät ikkunansa. Yksi kadulla mukana kulkenut roskis sytytettiin palamaan ennen kuin se kaadettiin ympäri ja joukko pakeni pohjoiseen.

Voimme kuvitella millainen tunnelma kadulla vallitsi tuolla hetkellä: juoksevat hahmot, hajoavan lasin äänet rakennuksista, himmeä katuvalo naamioiduilla kasvoilla, läheltä kuuluvat sireenit muistuttamassa kaikkia siitä että vain parin korttelin päässä on militarisoitu mellakkapoliisi tulossa täyttä vauhtia kohti.

Vahinkoja kärsineitä liikkeitä oli muun muassa Pamela□s Diner, Panera Bread, McDonald□s, Brueggers Bagels, Subway, Rite Aid, FedEx, Kinko□s, American Apparel ja the Pitt Shop. Lähikadulla ollut H&R Block -yhtiön toimisto joutui myös vandalismin kohteeksi. Blokki liikkui pohjoiseen ja kohtasi lähipoliisiaseman, johon kohdistettiin poikkeuksellisen katkera kosto. Poliisin ajoneuvot olivat jo perässä ja kiihdyttämässä vauhtia mielenosoittajien saartamiseksi; yliopiston seutu ei kuitenkaan ollut helppo paikka poliiseille saada saalista ansaan, se oli liian avoin, ja siellä oli liikaa siviilejä. Tässä vaiheessa jotkut osanottajat erkanivat mielenosoituksesta, toiset jatkoivat eteenpäin aina Craig Streetille asti, jossa ennen blokin hajaantumista vandalismin kohteeksi joutuneita liikkeitä oli Quizno□s Subs, PNC Bank, Irish Design Center, BNY Mellon, ja Citizens Bank.

Välittömästi tämän jälkeen poliisi antoi taas yhden ennalta nauhoitetun hajaantumiskäskyn Schenley Plazalle ja läheiselle niin kutsulle □Oppimisen Katedraalille□ kokoontuneille opiskelijoille. Tämän jälkeen väkijoukkoon ammuttiin useita kymmeniä kyynelkaasuammuksia. Seuraavina tunteina nähtiin massiivinen poliisimiehitys koko yliopiston alueella, ja jatkuvia yhteenottoja asuntoloihin palaavien opiskelijoiden kanssa. Aivan kuten Republikaanien puoluekokouksen ensimmäisenä päivänä St. Paulissa 2008, verrattain pieni anarkistien suora toiminta synnytti niin ylimitoitetun poliisin vastareaktion, että virkavalta päätyi yhteenottoihin rahvaan kanssa yleisesti.

Tukahduttaminen taantumassa?

Varhain aamulla 25. syyskuuta yhtiömediat kertoivat kiinniottoja olleen 66. Suurin osa tapahtui illalla, ja osa saattaa olla opiskelijoita jotka jäivät poliisin sattumanvaraisten hyökkäysten jalkoihin. Jotkut kiinniotetuista on jo vapautettu, toisilla on edessään vakavat rikossyytteet. Joitain saatetaan vielä haastaa, riippuen poliisin ja FBI:n jälkeenpäin keräämästä tiedosta.

Kysymys kuuluu silti □ miksi poliisi ei onnistunut hallitsemaan mielenosoittajia? Oliko mielenosoittajia yksinkertaisesti liian paljon, aktiivisina liian monessa paikassa, liikkeessä ja tilanteen tasalla niin ettei poliisi pysynyt perässä?

Selvästikin Pittsburghin rivipoliisit ovat kokemattomia □ paljon kokemattomampia kuin monet mielenosoittajista, jotka ovat olleet tällaisissa tilanteissa aiemminkin. Videokuvissa näkyy kuinka kytät tekevät rivistönsä hutiloiden, säätävät avuttomina varusteidensa kanssa, kiskovat toisiaan pois yhteenotoista, ja yleisesti ottaen käyttäytyvät kuin kyvyttömät pellet. On myös mahdollista että Pittsburghin kaupunki ei onnistunut keräämään toivomaansa neljää tuhatta poliisia; poliiseja sanottiin tuodun niinkin kaukaa kuin Floridasta ja Arizonasta.

Kuitenkin on selvää että poliiseille oli annettu selkeä määräys olla tekemättä massapidätyksiä sen on täytynyt olla ylhäältä annettu käsky. Oli useita tilanteita missä ne olisivat voineet yrittää massapidätystä, mutta eivät kertaakaan tehneet niin. Tämä lähestymistapa eroaa siitä mitä nähtiin vuosien 2004 ja 2008 puoluekokouksissa. Saattaa olla että kyseessä on pelkästään paikallinen ero, mutta se tuntuu epätodennäköiseltä. Ne lupasivat jopa tuhat pidätystä, ja tekivät selvästi alle sata, vaikka menettivät päivän aikana useaan otteeseen mielenosoitusten hallinnan.

Tarkoittaako tämä sitä että Obaman hallinto vihdoinkin hyväksyy anarkistit? (Rauhallisesti nyt se oli vitsi.) Vakavasti puhuen, voisiko joku korkealla pallilla istuva hyötyä jotain siitä että anarkistien annetaan tuhota Pittsburghia? Vai oliko kädet sidotut tekijöillä joita emme voi tietää, kuten paine välttyä antamasta kovakouraista vaikutelmaa… tai taantuma-ajan taloudelliset rajoitteet?

Keskiyöllä päivän päätteeksi kulki uutinen siitä että poliisilla oli ongelmia saada polttoainetta, ja ne tilasivat säiliöauton tankkaamaan Humveitaan. Toinen raportti sanoi että poliisi ei vastaa muihin kutsuihin: 'kaikki yksiköt on Oaklandissa.' Ehkä tämä on vain taas Twitter -aikakaudelle yleistä väärää tietoa; mutta se kuulostaa myös hieman siltä kuin kyseessä voisi olla ensimmäisiä merkkejä kapitalistisen imperiumin kärsimästä ylirasituksesta resurssien loppuessa.

Emme voi tietää kuinka suuri voitto tämä oli ennen kuin pöly on laskeutunut ja syytteet nostettu. Vuoden 2008 Republikaanien puoluekokouksessa oli jännää, mutta seuraavalla viikolla luvassa oli niin monta vakavaa rikossyytettä, että protesteja oli mahdotonta nähdä selkeänä voittona. Laajennamme tätä raporttia sitten kun saamme lisätietoja.

Mutta on tärkeää välittää tunteet joita meillä on tällaisen päivän jälkeen; päivän, jonka aikana saimme elää sellaista todellista elämää mitä ansaitsemme, mitä meidän tulisi voida elää päivittäin. Tällaisissa hetkissä tuntemamme riemu ja ilo on myös todellista yhtä todellista kuin rikossyytteet ja pitkän tähtäimen taistelun ankarat realiteetit.

Anarkistinen kirjasto
Anti-Copyright

CrimethInc.
Tunnelmia Pittsburghin G20-protesteista

Haettu 11.9.2012 osoitteesta: http://takku.net/article.php/2009092722223346
Käännetty CrimethInc.in tekstistä ”Breaking News from the Pittsburgh G20 Protests”.

fi.theanarchistlibrary.org